

MOLLIE IS VERDRIETIG

Het was stil in de duinen. Of toch niet? Als je er rondliep dan hoorde je zachtjes snikken, maar waar kwam dat vandaan? Het kwam van onder de grond, waar de Mollifantjes leven en werken. Ze waren heel verdrietig.

Mollifantjes zijn blauw van kleur en het zijn kleine dieren. Ze lijken op een mol, maar dan met een olifantenslurfje. Ze zorgen ervoor dat de duinen er netjes uitzien, zodat ze daar goed en gezond kunnen leven.

Maar de Mollifantjes krijgen het steeds drukker. Mollie, haar vader Ollie, moeder Dollie en broertje Rollie, hadden het er heel druk mee.

Veel te druk, want de laatste jaren waren de duinen in één puinhoop veranderd. Plastic zakken, snoeppapiertjes, etensresten, blikjes en drinkflesjes. Alles werd zomaar maar op de grond gegooid. 's Avonds, als het donker was kwamen de Mollifantjes tevoorschijn. Bij het licht van de maan ruimden ze de rommel dan zo goed mogelijk op en gooiden ze het in de vuilnisbakken. Daar was plek genoeg, want de meeste bakken waren vrijwel leeg. Vader Ollie werd er moedeloos van en hij riep zijn vrouw en hun kinderen bij zich.

“Het kan niet zo verder,” zei hij. “De mensen maken er een steeds grotere rotzooi van, en wij maar opruimen...”

“Ja,” zei Mollie. “Hebben de mensen dan niet geleerd hun rotzooi op te ruimen, zoals wij dat doen, papa?”

“Ik denk het wel,” zei Ollie. “Maar ik weet natuurlijk niet hoe dat er bij de mensen aan toe gaat. Misschien zijn ze het vergeten of kan het ze niet schelen. Waar we het gisterennacht hebben opgeruimd is het nu alweer hetzelfde liedje.”

Ook Rollie knikte.

“Weet je wat ik ook gezien heb,” zei Mollie. “Ik zag dat konijnen haast niet meer hun holletjes in kunnen omdat er allemaal rotzooi voor ligt, en meer dieren in de duinen hebben er veel last van.”

“Wat kunnen we eraan doen, papa?” vroeg Mollie.

“Misschien moeten we de hulp inroepen van Shannon,” zei Ollie.

“Dat is een goed idee, papa,” zei Mollie. Als ik haar zie zal ik dat zeker doen. Misschien heeft zij wel een oplossing.”

Ollie, en ook moeder Dollie knikten.

“Maar nu moeten we door met ons werk, Mollie,” zei Ollie.

De lege plastic zakken die ze hadden gevonden, gebruikten ze om al het vuil in te verzamelen. Het was zwaar werk voor de kleine Mollifantjes.

SHANNON HEEFT EEN PLAN

Hoe zou het toch met Mollie gaan, dacht Shannon, toen ze op haar vrije dag wakker werd. Ze was haar eerdere ontmoeting met de familie Mollifant nog niet vergeten. Ze wilde naar Mollie toe, zonder dat de anderen erbij waren. Ze was er trots op dat de Mollifantjes zich alleen aan haar, opa André, Lilleigh en Amber lieten zien. Al vonden ze het nog steeds moeilijk om het geheim aan niemand verder te vertellen.

Shannon sprong uit bed en ging meteen douchen, zoals ze dat elke ochtend deed. Haar moeder had gezegd dat ze er niet te lang onder moest staan om zo water te besparen. Eerst vond Shannon het onzin. Wat was er nu heerlijker dan lekker lang onder de douche te staan, maar toch had ze ingezien dat haar moeder gelijk had. We moeten zuinig zijn op ons milieu. Ze was er snel klaar mee.

Haar moeder zat die morgen beneden al aan de koffie toen Shannon de trap afliep. Het was 10 uur.

“Goedemorgen langslaper,” zei Sabrina, de moeder van Shannon.

“Als je vrij bent slaap je ook altijd uit, hè?”

“Ja mam, dat vind ik nu eenmaal fijn. Gelukkig hoef ik vandaag niet naar school. Lekker zo een dagje vrij.’

“Lilleigh en Amber zijn wel op school. Haal je hen vanmiddag op, dan hebben opa André en oma Ellen ook een dagje vrij. Dat zullen ze wel fijn vinden, een dagje voor zichzelf en wat zijn jouw plannen voor vandaag, Shannon?” vroeg Sabrina.

“Ik weet het nog niet mam, maar ik heb wel zin om te fietsen.”

“Het is mooi weer, dus daar doe je goed aan,” zei Sabrina. “Dan ga ik me op het huishouden richten.”

“Doeg,” zei Shannon, “we zien elkaar later.”

“Neem je wel je mobieltje mee?” zei Sabrina. “Je weet dat het me een veilig gevoel geeft.”

“Natuurlijk mam,” zei ze. “Waar zou ik zijn zonder mijn mobiel?”

“Maar wacht eens even,” zei Sabrina, “je hebt nog niets gegeten en met een lege maag kun je echt de deur niet uit.”

Shannon zuchtte en blies de lucht uit haar bolle wangen. Ze had helemaal geen zin om te ontbijten. Toch ging ze aan de ontbijttafel zitten en griste het pak cornflakes van tafel en vulde haar bordje. Yoghurt erover en klaar. Snel lepelde ze het naar binnen. Ze liet het lege bord aan haar moeder zien.

“Tevreden zo, mam?”

“Goed zo,” zei Sabrina. “Veel plezier met fietsen.”